

Arrest

**nr. 224 813 van 12 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 mei 2006 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 23 januari 2007 nam de commissaris-generaal, in beroep, een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De Raad van State verwierp verzoekers vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing (RvS 1 maart 2011, nr. 211 655).

1.2. Op 22 oktober 2010 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 7 februari 2012 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd in beroep (RvV 24 oktober 2012, nr. 90 237).

1.3. Op 6 december 2012 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 11 december 2012 werd de beslissing “*weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag*” genomen.

1.4. Op 18 maart 2013 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 19 maart 2013 werd de beslissing “*weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag*” genomen. In maart 2013 werd verzoeker gerepatriëerd naar Afghanistan.

1.5. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 30 november 2015 opnieuw België is binnengekomen, diende op 15 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 7 januari 2016 te Griekenland (Eurodac).

1.6. Op 31 januari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep werd deze beslissing deels bevestigd wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft en deels bevestigd en deels vernietigd voor wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft (RvV 10 oktober 2018, nr. 210 742).

1.7. Op 30 november 2018 nam de commissaris-generaal de nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 3 december 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 15/01/2016
Overdracht CGVS: 24/02/2016*

In het kader van uw vijfde verzoek om internationale bescherming werd u op 17 januari 2018 van 14.00 uur tot 17.10 uur gehoord door het CGVS. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat Mter Delgrange (loco Van Den Broeck) was aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara origine te zijn.

Op 8 mei 2006 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde toen afkomstig te zijn uit Gharibra (district Jaghuri, provincie Ghazni) en geboren te zijn in 1369 (Afghaanse kalender, komt overeen met 1990-91). Uw vader zou een grondconflict hebben gehad met ene G.A. en diens zoon H. Uw vader zou ervan beschuldigd zijn geweest de gronden onrechtmatig te hebben bekomen. G.A. zou naar jullie huis zijn gekomen en er zou een gevecht zijn ontstaan. U kwam net thuis en zag uw bebloede vader en uw moeder die geslagen werd. U zou een mes hebben gegeven aan uw vader. Hierbij zou uw vader G.A. met het mes hebben neergestoken. Zowel uw vader als G.A. zouden naar het ziekenhuis zijn overgebracht. Na een tweetal weken zou G.A. zijn overleden. Uw vader zou in de gevangenis zijn opgesloten. De zaak zou voor de rechtbank zijn gekomen en de rechter zou beslist hebben dat uw vader zijn land moest afgeven als compensatie. H. zou hiermee niet akkoord zijn gegaan en zou geëist hebben dat uw vader en zijn familie het land zouden verlaten. De rechter zou akkoord zijn geweest met deze voorwaarde. In 1383 (2004) zouden jullie naar Pakistan zijn gevlucht. Ongeveer een achttal maanden later zou uw vader zijn gestorven. Op zekere dag zou u gemerkt hebben dat H. in Pakistan naar u op zoek was. Hij zou verteld hebben dat hij de dood van zijn vader wilde wreken. Hierop zou u hebben beslist Pakistan te verlaten.

Op 25 januari 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het CGVS stelde onder meer dat u het niet geloofwaardig maakte dat u uit Jaghori afkomstig was. Uw beroep tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing werd in augustus 2010 door de Raad van State verworpen.

Op 22 oktober 2010 diende u een tweede verzoek in. U stelde nog steeds problemen te vrezen met de familie van G.A.. U legde geen nieuwe documenten voor. Het CGVS nam op 8 februari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest van 24 oktober 2012 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een gelijkaardige beslissing. De asielinstanties kwamen tot de vaststelling dat u uw herkomst uit Ghazni opnieuw niet geloofwaardig maakte.

Uw derde verzoek van 6 december 2012 en uw vierde verzoek van 18 maart 2013 werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (bijlage 13quater). Hierna hebben de Belgische autoriteiten u naar Kabul gerepatrieerd.

U verklaart dat u op de luchthaven van Kabul werd beschimpt, vernederd en bestolen door vijftien tot twintig politiemannen. Vervolgens nam u de taxi naar hostel Azadi dat in Kote Sangi gelegen is. U kreeg daar het bezoek van drie politiemannen die uw documenten onderzochten. U durfde nauwelijks buiten te komen. Toen u toch eens boodschappen ging doen met ene Mohammad die u in het hostel leerde kennen, werd u al na twee minuten belaagd. Drie personen in een wit voertuig trachtten u te ontvoeren. U bent ervan overtuigd dat deze personen door uw vijand H. werden gestuurd. Na anderhalve maand verliet u hostel Azadi en Kabul. U ging naar Ghazni stad waar u zich verloofde en trouwde met een vrouw die daar woont. U verbleef in Nawabat, een deel van Ghazni, en woonde eerst bij uw schoonouders. Later zou u met uw vrouw naar een andere woning verhuizen, eveneens in Nawabat. Gedurende de eerste drie maanden van uw verblijf in Ghazni was u werkloos. Daarna begon u voor uw schoonvader te werken. Hij had een winkel. U bemande ook een mobiele fruitkar. Uw vrouw werkte als sportleerkracht in een school in Nawabat. Om die reden kreeg u de kans om in die school thee te zetten en etenswaren te verkopen. U heeft dit werk ongeveer anderhalf jaar gedaan. Sedert enige tijd werd u op straat regelmatig aangesproken door ene M. Hij prees de sjiïeten en jullie werden als het ware vrienden. Op een dag kwam hij evenwel met een bijzondere vraag. Hij wou u vergif geven, dat u vervolgens de school moest binnensmokkelen. U zou dit gif in de waterput van de school moeten gooien. U weigerde hieraan mee te werken, waarna M. kwaad werd. Hij had foto's van u en bedreigde uw familie. U informeerde de politie en uw schoonfamilie. U gaf een beschrijving van M. aan de politie, deze liet u verstaan dat men u niet kon beschermen. Uw schoonfamilie droeg u en uw vrouw op jullie huis te verlaten en naar hun woonst te komen. U verbleef daar nog vier dagen. Omdat u niet langer veilig was daar, besliste u Afghanistan nogmaals te verlaten. Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, een u onbekend land, Oostenrijk en Duitsland bent u naar België gekomen.

Op 15 januari 2016 ging u zich aanmelden bij de DVZ en verklaarde u zich een vijfde keer vluchteling. U verklaart dat u onmogelijk kan terugkeren naar Afghanistan waar u ternauwernood ontvoerd werd door mensen van H., de persoon waarmee u al jaren een vete kent. Bovendien maken nu ook de Taliban u het leven zuur. Zij viseren u omdat u weigerde met hen mee te werken. Daags na uw vertrek uit het land werd er een dreigbrief van de Taliban bij u thuis afgeleverd. Later kwam er nog eens een onbekende op een motorfiets aankloppen bij u thuis. Uw vrouw woont opnieuw bij haar ouders maar leeft als een gevangene. Als zij jullie kind (dat hartproblemen heeft) naar het hospitaal moet brengen, draagt zij een boerka.

Ter staving van uw vijfde verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een kopie van uw eigen taskara, een kopie van de oude taskara van uw vader, een brief waarin de notabelen van uw beweerde regio van origine uw problemen bevestigen, een huwelijksboekje, een brief van de school waar u werkte en een dreigbrief van de Taliban.

Het CGVS nam op 8 maart 2018 opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en kwam daarbij tot de vaststelling dat uw beweerde problemen met de Taliban in Ghazni allerminst geloofwaardig bleken en dat het er verder veeleer op leek dat u tot uw komst naar België in de hoofdstad Kabul verbleef. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, waarbij u ook een aantal bijkomende documenten neerlegde waarmee u uw verblijf in Ghazni trachtte te staven (geboorteakte van uw dochter, de vaccinatiekaart van uw dochter, één van de getuigschriften van uw echtgenote, het diploma van de sportclub van uw echtgenote, de lidmaatschapskaart van de sportfederatie van uw echtgenote en de beëdigde vertaling, de toegangkaart voor sportwedstrijden van uw echtgenote) en u ook een nieuwe element aanhaalde (een vrees voor vervolging omdat u westers zou zijn).

Met het arrest 210742 van 10 oktober 2018 heeft de RvV de beslissing van het CGVS vernietigd. De RvV merkte daarbij op dat uw voorgehouden herkomst uit Ghazni en problemen in het kader van de eerdere verzoeken om internationale bescherming als ongeloofwaardig werden geapprecieerd en dat ook naar aanleiding van uw vijfde verzoek niet kon worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. De RvV merkte verder op dat uit het administratief dossier genoegzaam bleek dat u van maart 2013 tot uw vertrek naar België eind 2015 in Kabul heeft verbleven. Omdat de Raad vaststelde dat in de beslissing van het CGVS een onderzoek naar het reëel risico op ernstige schade omwille van een ernstige bedreiging van leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel

48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, bij de beoordeling van een terugkeer naar Kabul ontbrak, heeft de Raad deze beslissing vernietigd en het dossier naar het CGVS teruggestuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat betreft uw beweerde herkomst uit Ghazni en de problemen die u daar zou hebben gekend, merkte de RvV in het arrest van 10 oktober 2018 op dat u andermaal niet slaagde in wat redelijkerwijs van u kan worden verwacht, namelijk dat u doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met uw beweerde regio van herkomst en plaats van recent verblijf. De RvV nam voorts de argumentatie van het CGVS over, waarbij gesteld werd dat u niet aannemelijk maakt dat u na uw repatriëring naar Kabul in 2013, na anderhalve maand reeds zou zijn teruggekeerd naar Ghazni en daar te hebben verbleven tot uw vertrek naar België in 2015. De Raad stelde dat uit het administratief dossier genoegzaam bleek dat u van maart 2013 tot uw vertrek naar België eind 2015 in Kabul heeft verbleven. Gezien u het niet geloofwaardig maakte dat u in Ghazni verbleven heeft, kon ook aan de problemen die u daar met de Taliban zou hebben gekend niet het minste geloof worden gehecht.

Waar u in uw verzoekschrift plots wees op de risico's voor verwesterde terugkeerders, stelde de RvV voorts vast dat u niet aantoonde dat u omwille van uw langdurig verblijf in het buitenland zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat u omwille van uw opvattingen vervolging riskeert of een reëel risico op ernstige schade loopt. De Raad merkte hierbij op dat u in het kader van uw vijfde verzoek om internationale bescherming geen melding maakte van enige andere problemen omwille van uw langdurig verblijf in België van 2006 tot 2013 tijdens uw verblijf in Afghanistan van 2013 tot 2015, behalve de problemen die ongeloofwaardig werden bevonden. Nog volgens de RvV sprak deze vaststelling uw bewering tegen dat u bij een volgende terugkeer naar Afghanistan omwille van uw langdurige afwezigheid anders gepercipieerd of geviseerd zal worden. Aldus kwam de RvV tot de vaststelling dat u niet in concreto aantoonde dat u thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van uw langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de Taliban of andere gewapende groeperingen, noch dat u enigszins een reëel risico op ernstige schade zou lopen hierdoor.

De RvV kwam tot de conclusie dat gelet op het voorgaande, niet kon worden aangenomen dat in deze was voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, en dat bijgevolg niet kon worden aangenomen dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toonde u aan dat u in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker

afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 17 januari 2018 andermaal gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit en de landen en plaatsen van eerder verblijf. Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Ghazni. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Het CGVS benadrukt nogmaals dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van

de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Andermaal is duidelijk gebleken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/ EU)- A judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26; EASO Country Guidance – Common Analysis: Afghanistan, pag. 98, voetnoot 57). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Wat dit betreft kan verder verwezen worden naar het geciteerde arrest waarin de RvV stelt dat uit het administratief dossier genoegzaam blijkt dat u van 2013 tot 2015 in Kabul verbleven heeft. De door u voorgelegde documenten kunnen aan deze vaststelling niets wijzigen, zo stelt de RvV verder. Inzake de veiligheidssituatie in de stad Kabul kan het volgende worden opgemerkt.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden,

dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad

is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"-Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van

behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

- Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951."

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus, volhardt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij afkomstig is uit Ghazni en meent dat hij deze herkomst voldoende heeft gestaafd door zijn verklaringen en de documenten die hij neerlegde in het kader van zijn beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 januari 2018. Verzoeker werd ondervraagd over de wijk waarvan hij afkomstig was in Ghazni, doch uit zijn antwoorden blijkt dat *'verzoeker geen interesse betoond heeft in politiek en het officiële maatschappelijke leven.'* Verzoeker wist wel meerdere wijken van de stad op te noemen, ook al wist hij niet altijd welke belangrijke gebouwen er zich bevinden. Zijn beperkte kennis is bovendien te verklaren door het feit dat hij in zijn wijk steeds *"zeer voorzichtig gebleven is, bang om opgemerkt te worden door H."* Verzoeker meent verder dat zijn antwoorden op de vragen geen blijk geven van een ingestudeerd karakter, omdat hij anders de gestelde vragen wel juist had kunnen beantwoorden, gezien verzoeker een man is die in staat is te studeren en kennis te verwerken. Wat het feit betreft dat uit de facebookprofielen van hem en zijn echtgenote kan worden afgeleid dat bepaalde vrienden gelieerd zijn aan de 'Kabul University', merkt verzoeker op dat *"dit zegt niets over de verblijfplaats van de persoon, maar geeft alleen informatie over waar hij gestudeerd heeft. Trouwens, bij de meeste van verzoekers vrienden wordt op hun FB profiel geen herkomstplaats vermeld. Verzoeker heeft bovendien veel langer in België gewoond dan in Ghazni, zodat het niet kan verbazen dat hij veel vrienden in het buitenland heeft."*

Met betrekking tot zijn verblijf in Kabul, wijst verzoeker andermaal naar de door hem in het kader van zijn beroepsprocedure neergelegde documenten waaruit blijkt dat verzoeker na zijn terugkeer uit België in 2013 in Ghazni verbleven heeft. Hij stelt dat: *"[d]eze documenten tonen aan dat de belangrijke gebeurtenissen in het leven van verzoeker en zijn echtgenote zich in Ghazni hebben afgespeeld"*. Hij merkt verder op dat de inhoud van het artikel dat gepubliceerd werd in MO Magazine in november 2015, *"Terugkeer naar niets"*, niet overeenstemt met de werkelijkheid. Hij licht hierover toe als volgt: *"Het bewuste artikel betrof een tweede keer dat er een persartikel over verzoeker in België was verschenen.*

De eerste keer dat er een persartikel over verzoeker was verschenen, was toen de oud-lerares van verzoeker een getuigenis over verzoeker had gegeven aan het Nieuwsblad. (Stuk 2)

Verzoeker bevond zich op dat ogenblik in het gesloten repatriëringscentrum met het oog op repatriëring naar Afghanistan.

Het was verzoekers ijdele hoop dat zijn oud-lerares met haar getuigenis in de krant alsnog een gedwongen repatriëring zou kunnen afwenden.

Tegelijkertijd kreeg verzoeker van het detentiepersoneel in het repatriëringscentrum (die het persartikel gelezen hadden) te horen dat dit persartikel zijn "doodvonnis" betekent en integendeel zijn repatriëring alleen maar zou versnellen.

Zo gebeurde het ook.

Na zijn repatriëring verloor verzoeker alle vertrouwen in de pers, van wie verzoeker, naar zijn aanvoelen, valse hoop had gekregen.

Verzoeker meende (al dan niet terecht) dat de pers zijn repatriëring naar Afghanistan in een stroomversnelling had gebracht.

Nadat verzoeker in Afghanistan was aangekomen, had diezelfde oud-lerares een journalist gevraagd om met verzoeker contact op te nemen.

Na enig aandringen verklaarde verzoeker zich akkoord om een interview te geven aan de journalist van MO Magazine.

Dit deed hij evenwel alleen omdat hij wist dat indien hij zich zou aanmelden op de plaats van de afspraak, hij een geldsom (bij wijze van compensatie) van de journalist zou ontvangen.

Omdat verzoeker zijn vertrouwen in de pers had verloren ; aangezien deze er niet in geslaagd was om verzoekers repatriëring naar Afghanistan stop te zetten ; meende verzoeker dat het weinig zin had om t.a.v. de journalist te getuigen over zijn levensverhaal en zijn moeilijkheden in Ghazni.

Hij had er zich dan ook toe beperkt te stellen dat hij in Kabul leefde waar hij een uitzichtloos bestaan had. In het bewuste artikel werd tevens melding gedaan van het feit dat verzoeker zijn oude leven en zijn vrienden in België mist alsook welke opleidingen hij had doorlopen.

Voor het overige werd het bewuste artikel opgevuld met passages die voortspruiten uit de journalistieke / artistieke vrijheid van de betrokken journalist ; zonder dat de bewuste feiten (met name deze die betrekking hebben op de bewuste plaatsen waar verzoeker effectief zou verbleven hebben in Afghanistan na zijn repatriëring) werden getoetst aan de werkelijkheid.

Het persartikel in het Nieuwsblad had de repatriëring van verzoeker naar Afghanistan niet kunnen tegenhouden.

Verzoeker had sindsdien, zoals gezegd, het vertrouwen in de pers verloren en zag in die zin geen meerwaarde om zijn (echte) moeilijkheden toe te vertrouwen aan de journalist in Kabul.

Volgens verzoeker zou een dergelijke -oprechte- getuigenis aan de journalist er zowieso niet toe bijdragen dat de Belgische autoriteiten hem plotsklaps zouden repatriëren naar België ; vandaar dat verzoeker zich t.a.v. de journalist beperkt had tot een oppervlakkig interview waarin hij pretendeerde dat hij een zg. uitzichtloos leven in Kabul zou leiden en zijn leven in België mist.”

Verzoeker volhardt verder in zijn verklaringen dat de taliban hem in Ghazni vroegen om vergif te gooien in de waterput van een school. Hij voert aan dat hij gedetailleerd heeft uitgelegd hoe hij gerekruteerd werd door de taliban. Hij meent dat “[v]erwerende partij kan niet louter stellen dat de Taliban zo niet handelt, zonder aan te tonen hoe de Taliban dan wel handelt”. De commissaris-generaal voegt geen landeninformatie bij die zijn stellingen hierover ondersteunt. Verzoeker verwijst naar informatie van EASO waaruit blijkt dat de taliban wel degelijk aan gedwongen rekrutering doet, en ook Hazara gedwongen worden gerekruteerd. Hij stelt verder dat er veel artikels zijn over kinderen die gedwongen worden om zelfmoordaanslagen te plegen, dat dit een groeiende strategie is van de taliban en dat de meeste zelfmoordaanslagen worden gepleegd door volwassenen, onder druk van de taliban. Zijn verklaringen zijn aldus wel degelijk geloofwaardig.

Verzoeker wijst er verder op dat hij als minderjarige naar België kwam, hier integreerde en na zeven jaar verblijf naar Afghanistan werd gerepatriëerd, waar hij doodsangsten uitstond omdat hij de Afghaanse maatschappij niet langer gewoon was. Hij meent dat hij in Kabul onmiddellijk werd herkend als terugkeerder uit het Westen. Hij wijst erop dat uit meerdere rapporten blijkt dat terugkeerders uit het Westen tot een risicoprofiel behoren en dat zij gevisieerd worden door IS en de taliban. Hij citeert hierbij uit informatie van UNOCHA en Asyls. Hij besluit dat: “Gelet op bovenvermelde informatie betreffende de risico’s voor verwesterde jongemannen en het feit dat het administratief geen rapport bevat die dit tegenspreekt, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd”.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, wijst verzoeker erop dat hij afkomstig is Ghazni en meent dat “[z]elfs indien ervan wordt uitgegaan dat verzoeker (korte tijd) verbleven had in Kabul, dan nog hat het CGVS een ernstig onderzoek dienen te voeren naar het intern vestigingsalternatief t.a.v. Kabul”. Hij verwijst hierbij andermaal naar informatie over de risico’s voor verwesterde terugkeerders in Afghanistan en besluit hieruit dat “Ingeval van terugkeer zal dus zeer snel de informatie rond gaan dat verzoeker jarenlang in België heeft geleefd en zal hij worden gevisieerd door opstandelingen met alle verhoogde veiligheidsrisico’s van dien voor hemzelf.

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Gelet op dit gebrekkig, niet geïndividualiseerd onderzoek, dient verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift:

- het artikel “Jonge Afghaan wordt na bijna zeven jaar uitgewezen” van het Nieuwsblad van 2 februari 2013 (stuk 2).

2.1.3. In een aanvullende nota van 18 juni 2019 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul city" van Cedoca van 15 mei 2019;
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation-update" van juni 2019.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3. Waar de *in casu* bestreden beslissing motiveert over en in onderhavig verzoekschrift kritiek wordt geuit op de motivering van de bestreden beslissing inzake de weigering van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), heeft de Raad in de zaak met het rolnummer 218 578 reeds besloten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers herkomst uit Ghazni en de aangevoerde vervolgingsfeiten (RvV 10 oktober 2018, nr. 210 742):

"Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming deels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, zijnde zijn vrees voor vervolging door H. omwille van een grondconflict van zijn vader in zijn dorp van herkomst, Jaghori, in de provincie Ghazni.

Hieromtrent werd in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt dat:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u vasthoudt aan uw eerdere verklaring als zou u eertijds (voor uw komst naar België in 2006) in Jaghori hebben gewoond. Het CGVS herhaalt dat dit niet geloofwaardig is gebleken. In de beslissingen van 25 januari 2007 en 8 februari 2012 werd omstandig gemotiveerd waarom uw beweerde herkomst uit Jaghori allerm minst aannemelijk bleek. Gezien het bedrieglijke karakter van uw herkomst uit Jaghori kon ook geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u met ene H. zou hebben gekend. Met het arrest van 24 oktober 2012 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. De RvV kwam hierbij tot de conclusie dat "de commissaris-generaal terecht kon besluiten geen geloof te hechten aan verzoekers beweerde herkomst uit Jaghori, Ghazni in Afghanistan".

In het kader van onderhavig vijfde verzoek om internationale bescherming, volhardt verzoeker in zijn eerdere verklaring omtrent zijn regio van herkomst en de vervolgingsfeiten. Waar hij opmerkt dat de beslissing in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België geenszins verzoekers herkomst uit Ghazni betwist, doch enkel oordeelde dat de situatie aldaar in 2007 geen aanleiding gaf tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, merkt de Raad op dat in het kader van de eerste procedure tot bekomen van internationale bescherming door de Raad van State wordt gesteld dat:

"[W]at de gebrekkige politieke kennis van de verzoekende partij betreft, dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht; dat het niet onredelijk is dat die overheid, wanneer de asielzoeker geen of onvoldoende betrouwbare documenten kan overleggen waaruit zijn herkomst blijkt, tracht de kennis van betrokkene over de streek te toetsen; dat het te dezen niet kennelijk onredelijk is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verzoekende partij terzake de gegevens heeft gevraagd die in de tweede bestreden beslissing zijn aangehaald, te weten eenvoudige kennisvragen waarvan mag worden verwacht dat een kandidaat-vluchteling, zelfs ongeschoold, ze kan beantwoorden; dat de commissaris-generaal uit het aldus aangetoonde gebrek aan kennis in redelijkheid mocht afleiden dat de verzoekende partij niet het bewijs leverde van haar recent vertrek uit Afghanistan;"

In het kader van het tweede verzoek om internationale bescherming werd de beoordeling van verzoekers herkomst verdiept en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kwam andermaal tot de conclusie dat verzoekers herkomst uit Ghazni ongeloofwaardig is (RvV 24 oktober 2012, nr. 90 237).

Het feit dat verzoekers voorgehouden herkomst en problemen in het kader van de eerdere verzoeken om internationale bescherming als ongeloofwaardig werden geapprecieerd, laat op zich toe vast te stellen dat de argumentatie en beoordeling van deze eerdere verzoeken om internationale bescherming niet kan worden gewijzigd.

De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd. Dit geldt niet wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van die aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Waar verzoeker thans in zijn verzoek om internationale bescherming dan ook stelt dat hij actueel na zijn terugkeer naar Afghanistan nog steeds problemen heeft met H., en dat deze verantwoordelijk zou zijn

voor een poging tot ontvoering van verzoeker toen hij in Kabul verbleef, oordeelde de bestreden beslissing terecht dat:

“Het feit dat u, ondanks de eerdere vaststellingen van de asielinstanties, andermaal verwijst naar uw zogezegde herkomst uit Jaghori en de problemen met H. (die nog steeds actueel zouden zijn), ondermijnt uw geloofwaardigheid in belangrijke mate. Aan uw verklaring als zou u, na uw terugkeer in Kabul, al snel te maken hebben gekregen met een poging tot ontvoering, kan gezien het bedrieglijke karakter van uw herkomst en de asielmotieven die u eerder inriep, niet het minste geloof worden gehecht.”

Daarnaast voert verzoeker in het kader van zijn vijfde verzoek om internationale bescherming een nieuw element aan, namelijk dat hij bij zijn terugkeer naar Ghazni gedwongen werd gerekruteerd door de Taliban om vergif te gooien in de waterput van een school. Hieromtrent oordeelde de bestreden beslissing terecht dat:

“Ten eerste is het hele gegeven op zich, als zou iemand van de Taliban u hebben gevraagd om gif te gooien in de waterput van een school, geheel ongeloofwaardig. U zegt dat u de man op straat leerde kennen en dat jullie bevriend geraakten. Echter, op een dag zou hij plots met dergelijke eis zijn gekomen, waarna u zou hebben geweigerd hem te helpen. Het CGVS ziet niet in waarom de Taliban hun vertrouwen zouden stellen in iemand die niets met de Taliban te maken heeft en die nooit aangaf geïnteresseerd te zijn in het plegen van terreurdaden. Er kan onmogelijk worden aangenomen dat men van een burger en fruitverkoper zoals u zou verwachten dat deze persoon meewerkt aan een terroristisch complot met de bedoeling zoveel mogelijk slachtoffers, waaronder vooral schoolkinderen, te maken. Dergelijk relaas kan als absurd worden bestempeld.”

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat uit landeninformatie blijkt dat de Taliban overgaat tot gedwongen rekrutering, ook van Hazara's. Hij laat echter de motivering waarom zijn persoonlijk relaas niet aannemelijk wordt geacht ongemoeid. Bovendien vermeldt de door verzoeker geciteerde informatie enkel de gedwongen rekrutering van jongeren door de Taliban en heeft deze geen betrekking op de regio Ghazni. Aangezien verzoeker enkel van mening is dat zijn relaas mogelijks wel zou kunnen passen in het feit dat de rekrutering van volwassen personen door Talibancommandanten voor het plegen van zelfmoordaanslagen niet uit te sluiten valt, weerlegt hij geenszins de bemerkingen die de commissaris-generaal heeft over zijn persoonlijke relaas.

Dit geldt temeer nu uit de omstandige en pertinente motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij na zijn repatriëring naar Kabul in 2013, na anderhalve maand reeds zou zijn teruggekeerd naar Ghazni en daar te hebben verbleven tot zijn vertrek naar België in 2015. De bestreden beslissing oordeelde hierover terecht dat:

“Ten tweede, en niet in het minst, kan er zeer sterk worden getwijfeld aan uw verklaring als zou u na een verblijf van anderhalve maand in Kabul naar Ghazni zijn gegaan. Zoals hierboven al opgemerkt, stelde het CGVS geruime tijd geleden al vast dat uw herkomst uit Ghazni niet aannemelijk is. Dat u in 2013 zou hebben geopteerd voor een “terugkeer” naar een regio die de uwe niet is, komt bijgevolg zeer onwaarschijnlijk over.

Verder werd u tijdens het gehoor voor het CGVS geconfronteerd met informatie waaruit blijkt dat veeleer moet worden aangenomen dat u na uw repatriëring in maart 2013 veel langer in Kabul heeft gewoond dan u zelf beweert. Volgens de info, in casu het artikel “Terugkeer naar niets” dat in november 2014 werd gepubliceerd door MO Magazine, werd u in oktober 2014 in Kabul geïnterviewd door een journalist van het blad. U vertelt tijdens het interview dat Kabul uw nieuwe thuis is en dat u daar op dat moment al twintig maanden bent. U heeft het over uw verblijf in een hostel buiten het stadscentrum, over de verveling, uw moeizame zoektocht naar werk, de zeldzame goede dagen waarop u minder slaapt maar tekent en schrijft. Dit klemt zeer erg met uw huidige verklaringen. Als het CGVS u om meer uitleg bij dit interview vraagt, beweert u plots dat u die dag van Ghazni naar Kabul ging om er de journaliste te woord te staan. U zegt dat alles wat u haar toen vertelde, gelogen was (CGVS, p.11, 12). U zou schrik hebben gehad om uw verblijf in Ghazni te vermelden omdat dit uw leven in gevaar zou brengen (CGVS, p.12). Dit is uiteraard geheel ongeloofwaardig. U laat voorts uitschijnen dat u tegen uw zin met deze journaliste sprak en u beweert ook dat uw verklaringen achteraf zonder uw toestemming werden gepubliceerd (CGVS, p.12). Ook dit kan niet overtuigen. Het betreft immers een journaliste bij wie u tijdens uw eerste verblijf in België al een luisterend oor vond en die, zoals uit het artikel duidelijk blijkt, eerder afkerig staat tegenover het uitwijzen van uitgeprocedeerde Afghanen naar hun land van herkomst. U mag haar overigens ook tot uw Facebookvrienden rekenen. Bovendien haalde u tijdens dit interview nog andere zaken aan die, in tegenstelling tot wat u ten overstaan van de asielinstanties vertelt, wél oprecht overkomen. Zo verklaarde u dat u er in Kabul maandenlang over deed om een dossier voor IOM in orde te brengen. Uiteindelijk slaagde u daarin, kreeg u geld uitbetaald en gebruikte u dit om het hostel waar u verbleef te betalen en eten te kopen. Dat dergelijke zaken aan uw fantasie zouden ontsproten zijn, lijkt niet aannemelijk. Uw verhaal in verband met uw terugkeer en uw verblijf in Kabul klinkt in Mo Magazine ook wat andere zaken betreft veel aannemelijker dan het relaas dat u heden brengt. Zo heeft u het tijdens het gehoor bij het CGVS over vijftien tot twintig politiemannen die u na uw aankomst op de luchthaven vernederden en

bespotten. Ze zouden u hebben geslagen en uitgemaakt voor ongelovige of christen. Zij zouden de sjiieten en Baba Mazari hebben beledigd (CGVS, p.4). Het is weinig aannemelijk dat terugkeerders dusdanig zouden worden behandeld (CGVS, p.4). Bovendien maakte u ten overstaan van de journaliste geen enkele melding van dergelijke handelswijze, wat toch zeer opmerkelijk is. U verklaarde integendeel dat u na uw aankomst in de luchthaven “een stempeltje” en “meer niet” kreeg van vertegenwoordigers van het ministerie van Vluchtelingen en Repatriëring, waarna Kabul uw “nieuwe thuis” werd. Dat de inhoud van het artikel in Mo Magazine niet op waarheid zou berusten, is gezien al deze vaststellingen ongeloofwaardig.

Hoewel bovenstaande vaststellingen aantonen dat u niet in Ghazni maar lange tijd en mogelijks tot uw komst naar België in Kabul verbleef, heeft het CGVS u op wel zeer uitdrukkelijk verzoek van uw advocaat (CGVS, p.16), die aandrang om vragen over Nawabat te stellen, alsnog de kans gegeven om uw aanwezigheid in Ghazni in de periode 2013-2015 aan te tonen. Het CGVS stelde daartoe enkele herkomstvragen, al moet het gezegd dat uw antwoorden daarop de ongeloofwaardigheid van uw verblijf in Ghazni veeleer versterken. De naam van de burgemeester van Ghazni stad toen u daar woonde is u bijvoorbeeld niet bekend (CGVS, p.17). U weet ook niet dat Ghazni een luchthaven heeft voor burgerluchtvaart (CGVS, p.18). U bent dus ook niet op de hoogte van het feit dat de nieuwe luchthaven veeleer recent, meer bepaald in 2014, werd ingehuldigd (CGVS, p.18). Verder weet u niet of de Poolse soldaten nog in Ghazni waren toen u daar zou hebben verbleven (CGVS, p.17). Het vertrek van de Polen in april 2014 kan de bevolking van Ghazni toch niet zijn ontgaan. Verder slaagt u er weliswaar in diverse wijken zoals Bakawul en Sharestani te benoemen maar u kan niet zeggen welke belangrijke gebouwen of overheidsdiensten daar gevestigd zijn (CGVS, p.17). Dit geeft een eerdere ingestudeerde indruk, te meer u even later spontaan, dus zonder dat het CGVS hiernaar informeert, verwijst naar twee grootschalige incidenten die in de stad hebben plaats gevonden. U beperkt zich voorts tot vage info over de stad en verklaart bijvoorbeeld dat er Tadzjiken, Hazara's en Pashtoenen wonen. Waar de minderheid van zeer zichtbare Sikhs woont, kan u evenwel niet zeggen (CGVS, p.17). Alleszins etaleert u geen kennis die duidt op een verblijf in Ghazni.

Het CGVS wijst voorts op de toch wel opmerkelijke vaststelling dat de Facebookprofielen van uzelf, van uw vrouw M.M. (CGVS, p.15) en uw schoonbroer Z.M. (CGVS, p.14) veeleer een herkomst uit of verblijf in Kabul aantonen. Uit de vriendenlijsten van deze profielen die aan het administratief dossier werden toegevoegd, blijkt telkens dat er geen sprake is van een netwerk in Ghazni maar dat zeer veel van jullie Facebookvrienden in Kabul wonen, werken of studeren. Eveneens merkwaardig is dat u eerder nog verklaarde niet te weten of uw vrouw te Kabul of Bamyan geboren is (verklaring meervoudige aanvraag van 20 februari 2016, vraag 12). Nu klinkt dat anders en zegt u te denken dat zij in Ghazni geboren is (CGVS, p.9), een optie die u niet eerder ter sprake bracht. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit de provincie Ghazni.” Verzoeker tracht de bevindingen in de bestreden beslissing omtrent zijn kennis over Ghazni te minimaliseren door aan te voeren dat hij geen interesse heeft in het politieke en het officiële maatschappelijke leven, doch de Raad merkt op dat dit geen afdoende verklaring biedt voor het ontbreken van een voldoende doorleefde en met objectieve informatie overeenstemmende kennis van zijn directe leefomgeving. Van verzoeker, die verklaarde afkomstig te zijn van Ghazni en er na zijn terugkeer naar Afghanistan van 2013 tot 2015 te hebben verbleven, kan redelijkerwijs worden verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn beweerde regio van herkomst en plaats van recent verblijf. Verzoekers verweer dat hij uit angst voor H. “zeer voorzichtig is gebleven” kan hieraan geen afbreuk doen, gezien reeds werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met H. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit de vaststelling dat verzoeker de wijken van Ghazni kan opsommen, doch niet weet welke overheidsgebouwen er gevestigd zijn, en dat hij spontaan enkele veiligheidsincidenten opnoemt tijdens het persoonlijk onderhoud zonder dat hiernaar gevraagd werd, het ingestudeerde karakter van verzoekers verklaringen.

Wat de motivering in het verzoekschrift omtrent de Facebookprofielen betreft, merkt de Raad op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing dat “de Facebookprofielen van uzelf, van uw vrouw M.M. (CGVS, p.15) en uw schoonbroer Z.M. (CGVS, p.14) veeleer een herkomst uit of verblijf in Kabul aantonen. Uit de vriendenlijsten van deze profielen die aan het administratief dossier werden toegevoegd, blijkt telkens dat er geen sprake is van een netwerk in Ghazni maar dat zeer veel van jullie Facebookvrienden in Kabul wonen, werken of studeren.” Of de personen die in Kabul studeren al dan niet van Kabul afkomstig zijn is dan ook niet relevant. Waar verzoeker zelf opmerkt dat zijn onwetendheid over de geboorteplaats van zijn echtgenote irrelevant is, merkt de Raad op dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij hierover consistente verklaringen kan afleggen. Het feit dat verzoeker verklaarde dat hij niet zeker was of zijn vrouw geboren was te Kabul of Bayman (Verklaring meervoudige aanvraag, stuk 14, p. 1), terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij in Ghazni geboren was (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 9), vormt een indicatie

dat verzoeker de werkelijke herkomst van zijn echtgenote tracht te verhullen, hetgeen afbreuk doet aan zijn verklaringen dat hij met zijn vrouw in Ghazni zou hebben verbleven.

De door verzoeker bij het verzoekschrift en aanvullende nota neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen met betrekking tot verzoekers verblijf in Ghazni van 2013 tot 2015 niet wijzigen. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, merkt de Raad op dat de door hem neergelegde documenten in zijn aanvullende nota geen originelen betreffen, doch dat dit louter kopieën of foto's zijn waarvan de inhoud en de vorm gemakkelijk via knip- en plakwerk te fabriceren is. De Raad verwijst bovendien naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 13, nr. 1), met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Ten overvloede merkt de Raad op dat dergelijke documenten enkel aantonen dat verzoekers vermeende echtgenote en dochter banden hebben met Ghazni, doch dit vormt geen onweerlegbaar bewijs van verzoekers herkomst of recente verblijf in Ghazni. Een document, om bewijswaarde te hebben, dient immers coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, quod non in casu.

Waar verzoeker wijst op de risico's voor verwesterde terugkeerders, toont hij niet aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels of gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen vervolging riskeert of een reëel risico op ernstige schade loopt. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker in het kader van zijn vijfde verzoek om internationale bescherming, geen melding maakt van enige andere problemen omwille zijn langdurig verblijf in België van 2006 tot 2013 tijdens zijn verblijf in Afghanistan van 2013 tot 2015, behalve de problemen die reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Deze vaststelling spreekt verzoekers bewering tegen dat hij bij een volgende terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurige afwezigheid anders gepercipieerd of geïsoleerd zal worden. Verzoeker toont dan ook niet in concreto aan dat hij thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de Taliban of andere gewapende groeperingen, noch dat hij enigszins een reëel risico op ernstige schade zou lopen hierdoor.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."

De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van voormeld arrest. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad immers, wat dit verzoek betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Hij mag derhalve, zonder het principe van het gezag van gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot hetzelfde verzoek om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Aldus staat het de Raad in onderhavig beroep niet toe te oordelen over de middelen in het verzoekschrift, die een herhaling vormen van de middelen in het verzoekschrift in de zaak met het rolnummer X. Er dient immers te worden vastgesteld dat de Raad reeds oordeelde over deze middelen inzake de motieven tot weigering van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en weigering van subsidiaire beschermingsstatus, overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, in het voormelde arrest.

Aldus dringt zich in onderhavig beroep enkel een beoordeling op van de nieuwe elementen die thans voorliggen, zijnde een persartikel van het Nieuwsblad van 2 februari 2013. De Raad merkt echter op dat dit artikel dateert van voor de beslissing genomen in voormeld arrest. Dat verzoeker dit artikel thans slechts in deze fase van de procedure neerlegt, zonder een verklaring te bieden waarom hij dit stuk nu pas kan voorleggen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat dit artikel aantoonde dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Kabul geen vertrouwen meer zou gehad hebben in de Belgische pers en daarom niet de waarheid verteld heeft in het artikel van MO Magazine, "Terugkeer naar niets" van november 2014. Verzoeker had immers de mogelijkheid om de door hem in zijn verzoekschrift geschetste gang van zaken reeds toe te lichten tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn vijfde verzoek om internationale bescherming of in zijn verzoekschrift bij het beroep tegen de beslissing

inzake dit verzoek, doch uit het administratief dossier blijkt dat hij nagelaten heeft dit te doen, hetgeen zijn geloofwaardigheid omtrent deze gang van zaken ondergraaft. Het door verzoeker neergelegde persartikel toont bovendien louter aan dat verzoeker zich in 2013 in een gesloten centrum bevond met het oog op zijn uitwijzing naar Afghanistan, doch verzoeker staft hiermee geenszins zijn beweringen inzake de waarachtigheid van het artikel voor MO Magazine.

Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat het door verzoeker in onderhavig beroep neergelegd stuk geen ander licht kan werpen op de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

2.4. De Raad beoordeelt verder de motivering in de bestreden beslissing over de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en de middelen hierover. Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is.

De Raad stelt vast dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c). *In casu* oordeelde de Raad in zijn voormeld vernietigingsarrest (RvV 10 oktober 2018, nr. 210 742) dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van maart 2013 tot zijn vertrek naar België eind 2015 in Kabul heeft verbleven, zodat de beoordeling van verzoekers risico op ernstige schade omwille van een ernstige bedreiging van leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren aan de hand van de veiligheidssituatie in de stad Kabul. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert, wordt in voorliggend geval aldus geen toepassing gemaakt van het concept "*intern vestigingsalternatief*".

Uit de grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (Landeninformatie, stuk 6, nr. 1-4) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd.

Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geïdoleerd.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap werden geïdoleerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt. De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Waar verzoeker wijst op de risico's voor verwesterde terugkeerders, toont hij niet *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen, noch dat hij specifiek zal worden getroffen door het willekeurig geweld dat in Kabul plaatsvindt om redenen die te maken hebben met zijn langdurig verblijf in Europa.

De Raad merkt nogmaals op dat de stad Kabul niet als intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd in hoofde van verzoeker, zodat zijn betoog inzake de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar Kabul niet dienstig is.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP